

קניא יוק

ב-1970 את השלום שהושג ב-1978. 2500 צעירים ישראלים, שנפלו במלחמת יום-הכיפורים, נפלו לשווא — בדיוק כמו הצעירים שנפלו במלחמת-הלבנון. מבחינה פוליטית, זה היה רצון. והרוצחים היו גולדה מאיר, משה ריין ועוזריהם — ובכללם כליהתיקשורת. איני מדבר כחכם לאחר-מעשה. אמרנו את הדברים — כשכועזן זה ובכנסת — כמעט מדי שבוע. הצבענו על תשובת אנור אל-סאראת לשאלות גונאר יארינג. בפברואר 1971, שבה נאמר הדבר בפירוש. הייתי הח"כ היחיד בכנסת שתמך אז בהצעת סאראת, כשם שהייתי הח"כ היחיד שתמך בתוכנית-דו-ג'ס. העולם הזה חוזר על הדברים שוב ושוב. כל זה נגנז בכתבה. יוק. אין. לא היה ולא נברא. הכל לפי שיטת ההיסטוריה הסובייטית. אבל גם בלי עזרת העורך, מדברות התמונות בעד עצמן.

מי שראה את הסדרה, התפלא בוודאי איך

גולדה ודיין (מגישה לה את הארנק) בכנסת ברברן ופרימיטיבית

ישב משה ריין אי-פעם על תקן של אליל. כיום ברור לחלוטין שהוא היה ברברן, מתחכם זול, שמעולם לא אמר איך מילה אחת שהיו בה טעם ותבונה. בסך הכל נראה ריין כיום כאיש עלוב. פרימיטיבית ומטופשת, שחזרה בלי הרף על כמה פסוקים אינפנטיליים כלשון משוכשת. גם יגאל אלון נראה, במבט לאחור, כאדם רדוד וחסר-משקל.

מי העז לאמר ב-1970 שמשעה ריין הוא אפס מנופוז שגולדה מאיר היא אשה פרימיטיבית? רק עיתון אחד במדינה: העולם הזה. ורק סיעה אחת בכנסת: זו שלנו. ועל כך שנאו אותנו, השמיצו אותנו, רדפו אותנו והחרימו אותנו. איך זה מתבטא בכתבה יוק. אין.

עלידי גניזת חלק זה של ההווי שבין שתי המלחמות, הופכת אמת לשקר. מצטיירת תמונה נוחה: כולם טעו, כולם שגו. לא היה מי שהוהיר. אי-אפשר היה לדעת. כולנו הופתענו.

הטלוויזיה עצמה, שקמה אחרי מלחמת ששת-הימים, מה היא עשתה כדי למנוע את האסון? כדי להזהיר ולהתריע? או, לפחות, כדי לאפשר למוזהרים ולמתריעים להשמיע את דבריהם?

המלחמה, ה-9 ביוני 1967, הצעתי אני — בשם העולם הזה ובשם סיעת העולם הזה — כוח חדש בכנסת — במכתב גלוי לראש-הממשלה לפנות אל העם הפלסטיני ולהציע לו מייד את הקמתה של מדינה פלסטינית בגדה וברצועה, תמורת שלום.

עובדה זו נגנזה בכתבה. תחת זאת מתלונן העורך כי מעטים היו מפוכחים. מי המעטים? לא היית מנחם גאולה כהן? העורך הביא אותה או המירקע. על רקע כרוה של תנועת-החיה, וזו — סמל הקנאות המטרופת או כהיום — מתלוננת על כך שעם-ישראל השתכר, ואילו היא הייתה סמל השפיות.

אם זוהי שפיות-הרעת בעיני בעל הסדרה, אין להתפלא על שאר הסדרה.

אחר-כך מספרת הסדרה שהייתה הקצנה משני הצדדים. אולם הסדרה עצמה מביאה את דבריו של גמאל עבראל נאצר, נשיא מצריים, שהבהיר לחלוטין שהוא מוכן לשלום, תמורת החזרתם של השטחים שנכבשו.

הדבר היה ידוע גם אז למי שרצה לדעת. נאמתי על כך עשרות פעמים בכנסת, והותקפתי על כך מימין ומשמאל כ.סוכנו של נאצר. העולם הזה ריוח על כך כמעט מדי שבוע, וזכה בקיתונות של כוז. היה בידינו חומר גלוי וסודי — ובין השאר ראיון ארוך עם המנהיג המצרי, שלא ניתן היה לפרסמו. הבאתי אותו ליריעת שר-האוצר, פינחס ספיר. התוצאות — אפס.

בעל-הסדרה מתעקש לא רצו בשלום, גולדה מאיר סימטריה: המצרים לא רצו בשלום. גולדה מאיר לא רצתה לסגת מכל השטחים. זה מצלצל יפה אבל זהו אי-אמת גמורה. היה ידוע לכל ברדעת גם אז כי מצריים מוכנה לשלום, אם תחזיר ישראל את השטחים הכבושים. גולדה לא הייתה מוכנה לכך. אמת זו טושטשה בזיכר-עלידי גולדה מאיר והועלמה מעיני הציבור, בעזרת כליהתיקשורת. שימחה דיניק, עוורה של גולדה, ממשיך במלאכת-הטיטוטש בכתבה עצמה.

מ.א.א.א.

כתבת השער הקידום:

מדומים

בנו של מנחם בגין, בנימין-זאב, הציע לאביו להתייעץ עם רוסאי-נמש — אך נדחה. הסובבים את ראש-הממשלה המתפטר, שואי לים את עצמם: האם הוא החליט לסיים את חייו?

6 7

סיפור השער האחורי:

הדין של דיין

אחרי שנמנתה עם צמרת החברה הישראלית בהיותה אשתו של אסי דיין, ואחרי שהייתה מפקיח בטלוויזיה, הפי תבכה אחרונה עם החוק עד שנגזרו עליה שלד-שה חודשי מאסר-בפועל.

60

חוליי בשער

כזעירה בזנבה התברר כי יש מי שמחכה לכישלון המאמצים לסיים את הסיכסוך הישראלי-פלסטיני בדרכי שלום. בלג במתינותו נאומי של סארזק קאדומו (בתמונה), הנחשב מקורב לפוריה דזוקא. אורי אבנרי ממ' שף לדוח על מהלך הוועידה.

24

מהאויל לגיל

מי שבורחים עכשיו מהרי השוף הם הנוצרים המארונים העשירים... הדרוזים אינם בורחים. אמרו לכתבת העולם הזה ענת סרגוסטי. בי שובה מסויר בלבנון, שם פגשה את הפליטים הנוצרים העשירים.

10

נשיא במלכודת

חבריו במערך של הנשיא חיים הרצוג הפעילו עליו השבוע לחץ פסיכולוגי אדיר, כדי להשפיע עליו להטיל את הרכבת הממשלה על שימעון פרס. כשהשתבצעו שטר בייתם קלושים, כינו אותו בראי ניק, ליכודניק רדי חני וטישג גמור.

9

נגד דתיים

השר הדתי יוסף בורג הפעיל את מישרתו ישראל נגד 11 כתות הפור מחלקת עלות בישראל. המודיעין והמחקר הכינה לבקשתו רוח, המסכיר את הסכנות בהתמכ רות לכל רת שהיא

60

לא מיפלצת!

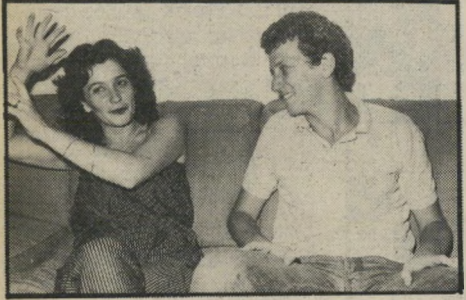
מן האולם בבית-המישפט נשלחו נשיקות וקריאות-עידוד לעבר ספסל-הנאשמים, שם ישבו שרה ושמעיה אנגל. המעודדת הייתה חברתה של שרה מן הכלא, שביקשה באמצעות העולם הזה, לתקן את הרושם הרע, לדעתה. שנוצר על שרה.

17

„זהו זה“ בנעלי-בית

סנדרה שרה היא שחקנית תיאטרון ותיקה. בעלה מוני מר שונבו. גם הוא שחקן. שניהם היו כמעט-אלמונים עד שהזמן מר שונבו יום אחר להופיע באחו זה בטלוויזיה — והסך כוכב. על התיכבולים שישנם בעבודתם של שחקנים, על גידול תינוקות ועל ההערצה ברחוב מפסי-רים בנייהוזו.

39

„אני ישראלי חדש“

האמן סינחס כהן-גן עורך חשבון-נפש עם עצמו ועם החברה הישראלית. מרגיז אותו שחושדים בו בחנופה לאשכנזים. כשם שמרגיז אותו הפולקלור העדתי. יש לי פילוסופיה של השפלה. הוא אומר. ראלך בשיטה של מהאטמה גאנדי.

42

הסרטים שראינו השנה

הלהיטים הגדולים עדיין באים מהוליווד וזו הפתערה השנה על כהל משני ביוזנים — האחד של פעלולים ואסקטים מיוחדים והשני של נוסטאלגיה. לעומת זאת, רוב פורטייה-איכות יצאו השנה ממדינות פחות „קולנועיות“ כמו תרביה, יפאן, איטליה וגם יאנגליה.

44

לידי ציטרלי בנית-המישפט

כשהתלוננה רותי מרמת-השרון על מעשה מגונה בכוח שעשה בה הגנן שעכר כביתה, הוא העלה נימוק מפתיע. לדבריו חיזרה אחריו וביקשה את חסדיו, ממש כמו לידי ציטרלי כסיפורו של ר"ה לורנס. אך הפרקליטות לא השתכנעה מהדרגמה הספרותית והגישה נגדו כתבי-אישום.

34

„השלמתיו“

עכזום גוטמן, שסירטו נוע מספל בהזמור-סכסואלים דרך נקודת-מבטו האישי. מספר בראיון חושפני ל העור לם הזה על יחס החברה אליו. על נסיונו. לצאת מזה ועל ה-שלמה עם נטיותיו המיני יות המיוחדות

57

הסדרים הקבועים:

41	אתה השקל	
42	חשבון נפש	4
44	קולנוע - סיכום שנתי	4
50	אנשים בעולם	6
52	זה וגם זה	7
54	נמר של נייר	8
62	ספורט	
63	הרוסקים	
64	מדריך שידורים - בישראל ובידון	
65	שידור	14
65	הזוי	19
66	רחל מרחלת על כל העולם	30
68	לילות ישראל	32
70	זה היה העולם הזה שהיה	40